୨୮-୯-୧୯ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେବଚ୍ଚେ:— ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ନିଜର ଶୃଙ୍ଗାର କର, ପରଚିନ୍ତନ କରି ନିଜର ଶୃଙ୍ଗାରକୁ ବିଗାଡ ନାହିଁ । ସମୟ ନଷ୍ଟ କର ନାହିଁ । "

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜାଦୁକର ଅଟ-କିପରି ?

ଉ□ର:- ଏହିଠାରେ ବସି-ବସି ତୁମେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି ନିଜକୁ ଶୃଙ୍ଗାର କରୁଛ । ଏହିଠାରେ ବସି ନିଜକୁ ନିଜେ ପରିବ□ନ କରୁଛ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଦୁକରୀ ଅଟେ, କେବଳ ଅଲଫ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ଶୃଙ୍ଗାର ହୋଇଯାଉଛି । ହାତ-ଗୋଡ଼ ଚଲାଇବାର ମଧ୍ୟ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । କେବଳ ବିଚାର କରିବାର କଥା । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ନିର୍ମଳ, ସ୍ୱଚ୍ଛ ଓ ପବିତ୍ର ଶୋଭନୀୟ ହୋଇଯାଉଛ, ତୁମର ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ କା□ନ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁବର୍ଣ୍ଣତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି, ଏହା ମଧ୍ୟ ଚମତ୍କାରୀ ଅଟେ ନା ।

ଓମ୍ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ଜାଦୁକର ବସି ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଜାଦୁକର, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବସି-ବସି ତୁମେ କ'ଣ କରୁଛ । ବାବା ଅଥବା ସାଜନ(ପ୍ରିୟତମ), ସିଜନୀମାନଙ୍କୁ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ସାଜନ କହୁଛନ୍ତି— ଏଠାରେ ବସି ତୁମେ କ'ଣ କରୁଛ ? ନିଜକୁ ତୁମେ ଏପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଭଳି ସଜାଉଛ । ଏକଥା କିଏ ବୁଝିବେ ? ତୁମେ ସବୁ ଏଠାରେ ବସିଛ ପୁଣି ପୁରୁଷାର୍ଥ କ୍ରମଅନୁସାରେ ତ ଅଛ ନା । ଏପରି ଶୋଭନୀୟହୋଇ ରହିବା ପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି । ଭବିଷ୍ୟତ ଅମରପୁରୀ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏଠାରେ ବସି ତୁମେ କ'ଣ କରୁଛ ? ପାରାଡାଇଜ (ସ୍ୱର୍ଗ)ରେ ଅଳଙ୍କୃତ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଏହାକୁ କ'ଣ କୁହାଯିବ ? ଏହିଠାରେ ରହି ନିଜକୁ ପରିବ□ନ କରୁଛ । ଉଠିଲା, ବସିଲା, ଚାଲିଲାବେଳେ ଏକମାତ୍ର ମନମନାଭବରେ ରହିବାର ଚାବି ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ ତାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କୌଣସି ଫାଲତୁ କଥା-ଶୁଣି ସମୟ ନଷ୍ଟ କର ନାହିଁ । ତୁମେ ନିଜକୁ ସଜାଇବାରେ ଲାଗିରୁହ । ଅନ୍ୟମାନେ କରୁଛନ୍ତି ବା ନାହିଁ, ସେଥିରେ ତୁମର କ'ଣ ଯାଉଛି । ତୁମେ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ମଗ୍ନ ରୁହ । ଏହା କେତେ ବୁଝିବାର କଥା । କେହି ନୂଆ ଆତ୍ମା ଶୁଣିଲେ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ । ତୁମ ଭିତରେ କେହି ତ ନିଜକୁ ଅଳଙ୍କୃତ କରୁଛନ୍ତି, କିଏ ତ ଆହୁରି ବିଗାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି । ପରଚିନ୍ତନ ଆଦିରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ କେବଳ ନିଜକୁ ଦେଖ, ଆମେ କ'ଣ କରୁଛୁ । ବାବା ବହୁତ ଛୋଟ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ମନମନାଭବ । ତୁମେ ଏଠାରେ ବସିଛ କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ର କିଭଳି ଘୂରୁଛି । ଏବେ ପୁଣି ଆମେ ବିଶ୍ୱକୁ ଶୋଭନୀୟ କରୁଅଛୁ । ତୁମେ କେତେ ପଦମାପଦମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟ । ଏଠାରେ ବସି-ବସି ତୁମେ କେତେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଅଛ । କୌଣସି ହାତ ପାଦ ଆଦି ଚାଳାଇବାର କଥା ନାହିଁ । କେବଳ ବିଚାରର କଥା । ତୁମେ କହିବ ଆମେ ଏଠାରେ ବସି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବିଶ୍ୱକୁ ଶୋଭନୀୟ କରୁଅଛୁ । ମନମନାଭବର ମନ୍ତ୍ର କେତେ ଉଚ୍ଚ । ଏହି ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ସାରା ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ହୋଇ ପୁଣି କେତେ ଶୋଭନୀୟ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ଆତ୍ମା ପତିତ ତେଣୁ ଶରୀରର ଅବସ୍ଥା ବି ଦେଖ କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମର ଆତ୍ମା ଏବଂ କାୟା କା□ନ ହୋଇଯିବ । ଏହା କେତେ ଚମତ୍କାରର କଥା ନା । ତେବେ ଏପରି ନିଜକୁ ସଜାଇବା ଉଚିତ୍ । ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି- ଅଲଫ ବେ (ବାବା ଓ ବାଦଶାହୀ) । କେବଳ ଅଲଫର କଥା । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଚାଲ ତେବେ ତୁମର ଶୋଭା ପୂରା ବଦଳିଯିବ ।

ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବଡ଼ ଜାଦୁକର । ତୁମକୁ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏପରି-ଏପରି କରିଲେ ତୁମେ ଶୋଭନୀୟ ହୋଇଯିବ । ନିଜକୁ ସୁଶୋଭିତ ନ କରି ତୁମେ ବୃଥାରେ ନିଜର କ୍ଷତି କରାଉଛ । ଏତିକି ତ ବୁଝୁଛ ଆମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କ'ଣ କ'ଣ କରୁଥିଲୁ । ତୁମେ ତୁମର ସାରା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ନଷ୍ଟ କରି କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ, ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ତୁମେ ସୁଶୋଭିତ ହେଉଛ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ଭଲଭାବରେ ବୁଝାଇ ଫ୍ରେସ (ସତେଜ) କରୁଛନ୍ତି । ଏଠି ବସି ତୁମେ କ'ଣ କରୁଛ ? ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ବସିଛ । ଯଦି କାହାର ଖିଆଲ ଅନ୍ୟଆଡ଼େ ଥିବ ତେବେ କ'ଣ ଶୋଭନୀୟ ହୋଇପାରିବ । ତୁମେ ଶୋଭନୀୟ ତ' ହୋଇଛ ତେଣୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରାସ୍ତା

ଦେଖାଅ । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ଏପରି ସୁନ୍ଦର କରିବା ପାଇଁ । ଶିବବାବା ଆପଣଙ୍କର, ଚମତ୍କାରିତା; ଆପଣ ଆମକୁ କେତେ ସଜାଉଛନ୍ତି । ଉଠିଲା, ବସିଲା, ଚାଲିଲାବେଳେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ନିଜକୁ ସଜେଇବା ଉଚିତ୍ । କେହି କେହି ନିଜକୁ ସୁଶୋଭିତ କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସୁଶୋଭିତ କରିଥା'ନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ନିଜକୁ ନ ସଜାଡ଼ି ଅନ୍ୟର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବିଗାଡ଼ି ଦେଇଥାନ୍ତି । ଫାଲତୁ କଥା ଶୁଣାଇ ତାଙ୍କର ଅବସ୍ଥାକୁ ମଧ୍ୟ ତଳକୁ ଖସାଇ ଦିଅନ୍ତି । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଅଳଙ୍କୃତ ହେବାରୁ ବଂଚିତ ରୁହନ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବଂଚିତ କରାନ୍ତି । ତେବେ ଭଲ ଭାବରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ— ବାବା କିପରି କୌଶଳ ବତାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ର ପଢିଲେ ଏହି କୌଶଳ ଆସିବ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ର ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ । ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କାହିଁକି ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ମାନୁନାହଁ ? ତୁମେ କୁହ ଆମେ ତ ସବୁ ମାନୁଛୁ । ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ କରିଛୁ । ଶାସ୍ତ୍ର ପଢିଛୁ ତେବେ କିଏ ନମାନିବ । ରାତି ପରେ ଦିନ ହୁଏ ତେବେ ଏହାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ମାନିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବେହଦର ଦିନ ଓ ରାତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମିଠେ ବଚ୍ଚେ, ତୁମେ ନିଜକୁ ସୁଶୋଭିତ କର । ସମୟ ନଷ୍ଟ କରନାହିଁ । ସମୟ ବହୁତ କମ୍ । ତୁମର ବହୁତ୍ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ହେବା ଦରକାର । ପରସ୍ପର ଭିତରେ ବହୁତ ସ୍ନେହ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର । ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । କାରଣ ତୁମର ସମୟ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ । ତୁମେ କଉଡ଼ିରୁ ହୀରା ଭଳି ହେଉଛ । ମାଗଣାରେ କ'ଣ ଏତେ ଶୁଣୁଛ । ଏଥିରେ କ'ଣ କିଛି କଥା ଅଛି କି । ବାବା ଗୋଟିଏ ଅକ୍ଷର ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବଡ ମଣିଷମାନେ କ'ଣ ଅଧିକ କଥା କହିଥାନ୍ତି ! ବାବା ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ଇଏ ହେଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଳଙ୍କାରୀ । ତେଣୁ ତ ତାଙ୍କର ହିଁ ଚିତ୍ର ଅଛି ଯାହାଙ୍କର ବହୁତ ପୂଜା କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ଯେତେ ବଡ଼ ଲୋକ, ସେତେ ବଡ଼ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିବେ । ଭଲ ଭାବରେ ସଜେଇବେ । ଆଗେ ତ' ଦେବତାମାନଙ୍କ ଚିତ୍ରରେ ହୀରାର ହାର ପିନ୍ଧାଉଥିଲେ । ବାବାଙ୍କର ତ ଅନୁଭବ ଅଛି ନା । ବାବା ନିଜେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ପାଇଁ ହୀରାର ହାର ତିଆରି କରିଥିଲେ । ବାସ୍ତବରେ ତାଙ୍କ ଭଳି ବେଶ ପୋଷାକ ଏଠାରେ କେହି ବି ତିଆରି କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ତିଆରି କରୁଛ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ହେ ସନ୍ତାନଗଣ, ସମୟ ନଷ୍ଟ ନା ନିଜର କର ନା ଅନ୍ୟର କର । ବାବା ଉପାୟ ବହୁତ ସହଜ ବତାଉଛନ୍ତି । ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଯୋଗ ବିନା ଏତେ ସୁନ୍ଦର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ! ତୁମେ ଏପରି ହେବ ନା । ଦୈବୀ ସ୍ୱଭାବ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ କହିବାର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ପଥର ହୋଇଯିବା କାରଣରୁ ସବୁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଏକ ସେକେଣ୍ଡର କଥା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି- ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ତୁମେ ନିଜ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲି ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ କେତେ ବିଗାଡ଼ି ଦେଇଛ । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ଚାଲିଲା- ବୁଲିଲା ବେଳେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ସଜାଉ ଥାଅ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ମଧ୍ୟ କମ୍ ନୁହେଁ । କେହି କେହି ଲେଖୁଛନ୍ତି— ବାବା, ଆପଣଙ୍କ ମାୟା ମୋତେ ବହୁତ ହଇରାଣ କରୁଛି । ଆରେ ମୋର ମାୟା କାହିଁ । ଇଏ ତ ଖେଳ ନା !ମୁଁ ତ ତୁମକୁ ମାୟାରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଆସିଛି । ମୋର ମାୟା ପୁଣି କାହିଁ । ବ□ମାନ ସମୟରେ ଏହାର ପୂରା ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛ । ଯେମିତି ଏହି ରାତି ଦିନର ଅନ୍ତର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏହା ପୁଣି ବେହଦର ରାତି ଓ ଦିନ । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ସେକେଣ୍ଡର ବି ଅନ୍ତର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ଏପରି ସଜେଇ ହେଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଚକ୍ରବ□ୀ ରାଜା ହେବାର ଅଛି ତ ଚକ୍ର ଘୁରାଇ ଚାଲ । ଯଦିଓ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରୁହ, କିନ୍ତୁ ସାରା କାମ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ହାସଲ କରିବାର ଅଛି । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ମନ- ବୁଦ୍ଧି ଅଛି । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ବାହାରର ଗୋରଖ ଧନ୍ଦା ଆଦି କିଛି ନାହିଁ । ଏଠାକୁ ଆସୁଛ (ତୁମେ) ନିଜକୁ ସଜାଇବା ପାଇଁ । ରିଫ୍ରେସ ହେବାକୁ । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକା ଭଳି ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏଠାକୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ନୂଆ-ନୂଆ ପଏ□ ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ଘରକୁ ଗଲେ ଯାହା କିଛି ଶୁଣିଥାଆନ୍ତି ତାହା ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରୁ ବାହାରକୁ ବାହାରିଲେ ହିଁ ଝୁଲା ଖାଲି କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଯାହା ଶୁଣିଲେ ତା ଉପରେ ମନନ- ଚିନ୍ତନ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମ ପାଇଁ ତ ଏଠାରେ ଏକାନ୍ତର ଜାଗା ବହୁତ ରହିଛି । ବାହାରେ ତ ଛାରପୋକ ବୁଲୁଛନ୍ତି । ଜଣେ ଜଣଙ୍କୁ ହତ୍ୟାକରି ରକ୍ତ ପିଇଯାଉଛନ୍ତି ।

ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଏହି ସମୟ ତୁମର ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ । ଏହାକୁ ତୁମେ ନଷ୍ଟ କରନାହିଁ । ନିଜକୁ ସଜେଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ରାସ୍ତା ମିଳିଛି । ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଆସିଛି । ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତେଣୁ ଏବେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ସମୟ ନଷ୍ଟ କର ନାହିଁ । କାମଧନ୍ଦା କରି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଚାଲ । ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପ୍ରେମିକଙ୍କର ଏତେ ସବୁ ଆତ୍ମା ଆଶିକ (ପ୍ରେମିକା) ଅଟନ୍ତି । ସେସବୁ ଦେହଧାରୀ ଇତ୍ୟାଦିର କଥା ତ ତୁମେ ବହୁତ ଶୁଣିଛ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ସେସବୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇ ଆସିଲ, ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମଧ୍ୟ କରିଲ, ଆମେ ଆପଣଙ୍କର ହିଁ ହେବୁ । ତେବେ ଅନେକ ପ୍ରେମିକାମାନଙ୍କର ପ୍ରେମିକ କେବଳ ଜଣେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କୁହନ୍ତି— ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବୁ । ଏସବୁ ହେଲା ଫାଲତୁ କଥା । ଜଣେ ବି ମନୁଷ୍ୟ ମୋକ୍ଷକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଡ୍ରାମା ତ' ଅନାଦି । ଏତେ ସବୁ ଅଭିନେତା ଅଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ପରିବ□ନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ଜଣେ ଆଲ୍ଲାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ, ତେବେ ତୁମେ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତୁମେ ଏହା ହେଉଛ । ସ୍ମୃତିରେ ଆସୁଛି- ଅନେକ ଥର ଆମେ ଏପରି ସଜେଇ ହୋଇଛୁ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବାବା ଆପଣ ଆସିବେ । ଆମେ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶୁଣିବୁ । ଏହା କେତେ ଗୁହ୍ୟ ପଏ□ । ବାବା ତ ରାସ୍ତା ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ବତାଇଛନ୍ତି । କେବଳ ବାବାଙ୍କ ଠାରେ ସମର୍ପିତ ହେବୁ । ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକା ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଏକାପରି ନୁହଁନ୍ତି । ଇଏ ତ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଜଣେ ହିଁ ପ୍ରିୟତମ । ଏହା କୌଣସି ଦୈହିକ କଥା ନୁହେଁ । ତୁମକୁ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ହିଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଏହି ରାସ୍ତା ମିଳୁଛି । କେଉଁଠାକୁ ବି ତୁମେ ଯାଅ, ଖାଅ-ପିଅ, ବୁଲ, ଚାକିରୀ କର, କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ ସଜେଇ ଚାଲ । ଆତ୍ମାମାନେ ସବୁ ଜଣେ ପ୍ରିୟତମର ପ୍ରିୟତମା ଅଟୁ । ବାସ୍, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଇ ଚାଲ । କେହି କେହି ସନ୍ତାନ କହନ୍ତି ଆମେ ତ ୨୪ ଘ□ା ମନେପକାଉଛୁ । କିନ୍ତୁ ସାରା ସମୟ ତ କେହି ମନେ ପକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଅତିବେଶିରେ ଅଢେଇଘ□ା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନେ ପକାଇ ପାରିବେ । ଯଦି ଅଧିକ ସମୟ ଲେଖିଲେ ବାବା ମାନିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସ୍ମୃତି ଦେଉନାହଁ ତେବେ କେମିତି ବୁଝାଯିବ ଯେ ତୁମେ ମନେ ପକାଉଛ ? ଏହା କ'ଣ କିଛି କଠିନ କଥା କି ? ନା ଏଥିରେ କିଛି ଖର୍ଚ୍ଚ ଅଛି ? କିଛି ବି ନୁହେଁ । ବାସ୍, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଚାଲ ତେବେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ପତିତମାନେ କେବେ ଶାନ୍ତିଧାମ ବା ସୁଖଧାମକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାଇ ଭାଇ ମନେ କର । ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ ଏବେ ପୂରା ହେଉଛି । ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ଡ୍ରାମା ଦେଖ କେମିତି ତିଆରି ହୋଇଛି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ ଜାଣୁଛ । ଦୁନିଆରେ ତ କେହି କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ପଚାରନ୍ତୁ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଛୁ ? ଯଦି ଚାଲୁଛ ତେବେ ଦିବ୍ୟଗୁଣରେ ନିଜକୁ ବହୁତ ଭଲ ସଜେଇବ । କିନ୍ତୁ ଜଣ-ଜଣଙ୍କୁ ଓଲଟା କଥା ଶୁଣାଇ ଅଥବା ଶୁଣି ନିଜର ଶୋଭା ବିଗାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବି ବିଗାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ଏହି ନିଶା ଲାଗି ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ଏପରି ଶୋଭନୀୟ କେମିତି ହେବୁ । ବାକି ତ ଯାହାକିଛି ଅଛି ଠିକ୍ ଅଛି । କେବଳ ପେଟ ପାଇଁ ରୁଟି ଆରାମରେ ମିଳିଯିବ । ବାସ୍ତବରେ ପେଟ ବେଶି ଖାଏ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ତୁମେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ କିନ୍ତୁ ରାଜଯୋଗୀ ମଧ୍ୟ, ନା ବହୁତ ବେଶି, ନା ବହୁତ କମ ଖାଅ କିନ୍ତୁ ବେଶି ଅଭ୍ୟାସ ନ ପଡୁ । ଏହା ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଦିଅ— ଶିବବାବା ମନେ ଅଛନ୍ତି ? ସମ୍ପ□ ମନେଅଛି ? ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ମନେଅଛି ତ ? ବିଚାର କର— ବସି- ବସି ତୁମର କ'ଣ ରୋଜଗାର ହେଉଛି । ଏହି ରୋଜଗାରରେ ଅପାର ଖୁସି ମିଳୁଛି । କେବଳ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ ଆଉ କିଛି କଷ୍ଟ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଧକ୍କା ଖାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସଜେଇବା ପାଇଁ । ତେବେ ନିଜର ଖିଆଲ ଠିକରେ ରଖ । ବାବାଙ୍କୁ କେବେ ବି ଭୁଲି ଯାଅ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ପୁଣି ସମୟ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ନଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମର ତ ଏହା ବହୁତ ମଲ୍ୟବାନ୍ ସମୟ । ପାଠପଢ଼ାରେ ପରିଶ୍ରମ କରି ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ ରୁ କ'ଣ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମକୁ ଆଉକିଛି କଷ୍ଟ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି, ଖାଲି କହୁଛନ୍ତି— ମୋତେ ମନେପକାଅ । କିଛି ବି ବହି ଆଦି ଧରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବାବା କ'ଣ କିଛି ବହି ଧରିଥା'ନ୍ତି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସି ଏହି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଦ୍ୱାରା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରୁଛି । ପ୍ରଜାପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ତେବେ ଏତେ ଔରସଜାତ ପ୍ରଜା କେମିତି

ହେବେ ? ପିଲାମାନେ ପୋଷ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ସମ୍ପ□ (ବର୍ସା) ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁଛି । ବାବା ବ୍ରହ୍ମାଦ୍ୱାରା ପୋଷ୍ୟ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ମାତା-ପିତା କୁହାଯାଉଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ବାବାଙ୍କର ଆସିବା ପୂରା ଆକ୍ୟୁରେଟ୍ (ସଠିକ୍) । ଠିକ୍ ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଯିବେ । ଦୁନିଆ ତ' ବଦଳିବ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ବୁଦ୍ଧି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲ । ଛାତ୍ର ଯାହା ପଢନ୍ତି ତାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ଚିନ୍ତନ କରନ୍ତି । ତୁମେ ବି ଏହି ସଂସ୍କାର ନେଇଯାଉଛ । ଯେପରି ବାବାଙ୍କଠାରେ ସଂସ୍କାର ରହିଛି, ସେହିପରି ତୁମ ଆତ୍ମାରେ ବି ଏହି ସଂସ୍କାର ଭରୁଛ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଏଠାକୁ ଆସିବ ପୁଣି ସେହି ପାର୍ଟ ପୁନରାବୃ□ ହେବ । ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ଆସିବ । ନିଜର ହୃଦୟକୁ ପଚାର ନିଜକୁ ସଜେଇବା ପାଇଁ କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କଲ । ସମୟ କେଉଁଠି ନଷ୍ଟ ତ କରିନାହିଁ ? ବାବା ସାବଧାନ କରୁଛନ୍ତି— ବାହ୍ୟ କଥାରେ ଆଦୌ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତକୁ ମନେ ରଖ । ମନୁଷ୍ୟ ମତରେ ଚାଲ ନାହିଁ । ତୁମକୁ କ'ଣ ଜଣାଥିଲା ଯେ ଆମେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଅଛୁ । ତୁମେ କ'ଣ ଥିଲ, ତାହା ବାବା ବତାଉଛନ୍ତି । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ କେତେ ଅପାର ଦୁଃଖ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ପାର୍ଟ ମିଳୁଛି । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଅନେକ ବିଘ୍ନ ମଧ୍ୟ ପଡୁଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ଏହା ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତିର ଖେଳ । ଏହା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଡ୍ରାମା । ଯାହା କରି ଚାଲିଛ ତାହା ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାରେ ସାରା ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ ଭରି ହୋଇଯାଇଛି । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଅନ୍ୟ ସବୁ କଥାକୁ ଛାଡି ଏହି ଗୋଟିଏ ଲଗନରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି ଶୃଙ୍ଗାରଧାରୀ କିପରି ହେବି ?

(୨) ନିଜକୁ ନିଜେ ପଚାରିବାକୁ ହେବ ଯେ ?

- (୧) ମୁଁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ସହିତ ମନମନାଭବର ମନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଶୃଙ୍ଗାରକୁ ଠିକ୍ କରୁଛି ?
- (୨) ଓଲଟା-ସୋଲଟା କଥା ଶୁଣିବା ଶୁଣାଇ ଶୃଙ୍ଗାରକୁ ବିଗାଡୁ ନାହିଁ ତ ?
- (୩) ପରସ୍ପର ସହିତ ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି ? ନିଜର ମୂଲ୍ୟବାନ ସମୟକୁ କେଉଁଠି ନଷ୍ଟ ତ କରୁନାହିଁ ?
- (୪) ଦୈବୀ ସ୍ୱଭାବ ଧାରଣ କରିଛି ?

ବରଦାନ:- ସ୍ୱ ପରିବ□ନ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱ ପରିବ□ନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ମନ ପସନ୍ଦ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କରି ସିଦ୍ଧି ସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ସ୍ୱ ପରିବ□ନ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱ ପରିବ□ନ କରିବାର ସେବାରେ ଲାଗି ରହିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ଭିତରେ ଏହି ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ରହିଛି ଯେ ଏହି ବିଶ୍ୱକୁ ପରିବ□ନ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ବିଶ୍ୱର ପରିବ□ନ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଯେଉଁଠାରେ ସାହସ ରହିଛି ସେଠାରେ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ସ୍ୱପରିବ□ନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିଶ୍ୱ ପରିବ□ନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ମନ ପସନ୍ଦ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏହି ସଫଳତା ସେତେବେଳେ ମିଳିବ ଯେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ସମୟରେ ମନର ବୃ□, ବିଚାରର ତରଙ୍ଗ ଏବଂ ବାଣୀ ତିନିଟିଯାକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେତେବେଳେ ବାଣୀରେ ସ୍ନେହ ଏବଂ ସଂଯମ ରହିବ
ସେତେବେଳେ ବାଣୀର ଶକ୍ତି ଜମା ହେବ ।